

Θαυμαστές διηγήσεις

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

*Πανήγυρη Ταξιάρχου Μιχαήλ. Μανταμάδος 1928.
Το βέλος δείχνει τον Παρασκευά Αναγνώστη.*

....Συνέχεια

Ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκκαλιά του Παρασκευά. Η σκέψη ότι ήταν δασονόμοι και θα τον τιμωρούσαν τον έκανε να τρέμει ολόκληρος. Προσπάθησε να μιλήσει, να ζητήσει συγχώρεση, οι λέξεις όμως έβγαιναν μισές, κομματιασμένες από το στόμα του. Κι ενώ είχε στυλώσει ικετευτικά το βλέμμα του επάνω τους, ξαφνικά, σαν αγέρας χάθηκαν κι οι δυο στρατιωτικοί από μπροστά του. Και στη θέση που στέκονταν είδε πεταμένα τα ξύλα, όπως τα είχε ρίξει από το δέντρο.

Σάστισε κυριολεκτικά ο Παρασκευάς· «Θεέ μου», ψιθύριζε σαν χαμένος. Ποιοι ήταν αυτοί οι άγνωστοι που μου μιλούσαν τόση ώρα και ξαφνικά χάθηκαν από τα μάτια μου; Και τα ξύλα, που είχαν εξαφανισθεί; Πως τα βλέπω τώρα μπροστά μου; Θεέ μου, μήπως τρελάθηκα και δεν ξέρω τι μου γίνεται»;

Με τρεμάμενα βήματα μπήκε μέσα στην εκκλησιά για να προσευχηθεί, να ζητήσει τη βοήθεια των Ταξιάρχων να μην του σαλέψει το μυαλό, καθώς έλεγε. Μόλις όμως στάθηκε μπροστά στην εικόνα τους τα πόδια του λύγισαν από τη συγκίνηση.

Ήταν εκείνοι οι δύο στρατιωτικοί που του μιλούσαν!... Στην εικόνα τους αναγνώρισε τη μορφή τους.

Κι εκείνος με τα ολόγουρα μαλλιά και τα εκφραστικά μάτια, που του έκανε την παρατήρηση γιατί αντί για ένα ξύλο έκοψε δύο, ήταν ο Αρχάγγελος Μιχαήλ!...

Έπεσε στα γόνατα ο Παρασκευάς και ξέσπασε σε κλάμα μ' αναφυλλητά. Κι ανάμεσα στα δάκρυά του έλεγε και ξανάλεγε με πόνο ψυχής:

— Εσείς λοιπόν είσαστε, Αρχάγγελοι του Θεού, κι εγώ ο ανάξιος δεν το κατάλαβα τόση ώρα που μου μιλούσατε, να πέσω στα πόδια σας, να σας προσκυνήσω, να κλάψω, να σας ζητήσω συγχώρεση, να σας ευχαριστήσω που με αξιώσατε να σας ιδώ οφθαλμοφανώς!

Πόση ώρα έμεινε στη θέση αυτή ο Παρασκευάς γονατιστός να προσεύχεται και να κλαίει ούτε κι εκείνος μπορούσε να θυμηθεί. Κι ως το τέλος της ζωής του, κάθε φορά που εξιστορούσε αυτό το θαύμα, που αξιώθηκε να ιδεί, τον έπαιρναν τα δάκρυα.

Τον θυμούνται έως τώρα οι συγχωριανοί του κι αναφέρουν το όνομά του με συγκίνηση. «Ο Παρασκευάς Αναγνώστης -λένε- ήταν άγιος άνθρωπος. Με καλογεरिकό σκουφί στο κεφάλι κι ένα τουρβά στον ώμο, μέσα στον οποίο είχε πάντα ένα Ψαλτήρι και την Καινή Διαθήκη, γυρνούσε στα ξωκκλήσια, άναβε τα κανδήλια, γονάτιζε ώρες ολόκληρες και προσευχόταν. Τις Κυριακές και τις γιορτές έψαλλε στην εκκλησιά του χωρίου». Κι όταν τον κοιτούσαν με συμπόνια οι φίλοι του και τον ρωτούσαν με απορία, πως κατόρθωνε να νιώθει τόσο ήρεμος έπειτα από τα τόσα βάσανα που πέρασε, τους απαντούσε χαμογελαστός. «Η στενή και τεθλιμμένη οδός οδηγεί στη Βασιλεία των Ουρανών. Ευχαριστώ τον Θεό που με αξίωσε να βαδίσω αυτή την ευλογημένη οδό, για να αξιωθώ κάποτε ν' αντικρύσω το φως του προσώπου Του όταν θα βρεθώ μπροστά στο θρόνο της Μεγαλωσύνης Του». Πολλές φορές τους εξηγούσε την Αποκάλυψη του άγιου 'Ιωάννου του Θεολόγου, καθώς και τις προφητείες του Αγαθάγγελου και του άγιου Κοσμά του Αιτωλού. Τα θεόπνευστα λόγια του έχουν μείνει αξέχαστα στους κατοίκους των χωριών όπου έζησε.

Πηγή: Βασιλικής Ράλλη, Ο Γολγοθάς του Ελληνισμού της Ανατολής· Αληθινές ιστορίες από την Καταστροφή, Έκδοσις Ιερών Ησυχαστήριον «Όσιος Αρσένιος ο Καππαδόκης» Βατοπαίδι Χαλκιδικής, Α' Έκδοσις, Μάιος 2007.